Lorraine v hrobce

Leona Machálková

Jak mám to ponížení snést?
Nejnicotnější ze všech malých
teď dopíjím svůj hořký kalich...
Jak mám to ponížení snést?

Můj Bože, nepřeháním,
jak slepá šla jsem za ním
a ochotná k všem daním,
co za to odevzdám.

Já byla z těch, co věří,
že my jsme ti dva, kteří
jak motýli, jak peří
se vznesou ke hvězdám.

Ten slibný první ples!
Co zůstalo z těch dob?
Tančila jsem! A dnes
merčím tu tenhle strop,
zírám tu do čtyř stěn
namísto do nebes
a v duchu ptám se jen,
zda ještě kvete bez...

V co věřil ten můj Bůh,
ten, pro něhož tu pláču?
Náhražka jsem jen vzduch!
On miloval tu káču!

On všechno pošlapal,
on nese vinu za to!
Teď Lorraine, nič a pal!
I ty se nauč šlapat!

Proboha, stop!
Jsem stejná jako on?
Taky všechno smetu?

To ze mne vyvěrá poslední krůpěj – lítost.
Už lásku necítím... Už nejsem lidská bytost.

To chlap snad stvořil tenhle svět!
To Bůh si nemoh vymyslet!
A já už nevím kolik let
jsem v něm jen pusté křoví.

Dnes bez milostných šepotů
tu marně buším do plotů
i do bran krutých despotů
a konejším se slovy:
že možná šlo by to
to tristní zdejší šapitó
zmáknout trošku líp.

Tištěno z pisnicky-akordy.cz

Sponzor: www.srovnavac.cz - vyberte si pojištění online!